

Dosar nr.'2008

ROMÂNIA
TRIBUNALUL HARGHITA
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 159

Ședința publică din 30 Ianuarie 2009

Completul compus din:
PREȘEDINTE
Grefier

S-a luat în examinare pronunțarea sentinței în acțiunea în contencios administrativ fiscal înaintată de reclamantul MUNICIPIUL
împotriva pârâtei DIRECȚIA GENERALĂ A
FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

La apelul nominal făcut în ședința publică de azi se constată lipsa părților.

Fără citarea părților.

Se constată că judecarea cauzei în fond a avut loc în ședința publică din data de 30 ianuarie 2009, mersul dezbaterilor și susținerile părților fiind consemnate în încheierea din acea zi, încheiere ce face parte integrantă din prezenta sentință.

Instanța, în baza actelor existente la dosar, reține cauza spre soluționare.

INSTANȚA
Deliberând constată:

Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată la această instanță sub nr.:2008, reclamantul MUNICIPIUL
, cu sediul în județul Harghita, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE A JUDEȚULUI HARGHITA, cu sediul în municipiul Miercurea Ciuc, str.Revoluției din Decembrie, nr.20, județul Harghita, a solicitat anularea Deciziei de Impunere nr.2008, a Raportul de Inspecție fiscală nr.2008 și a Deciziei nr.27/2008 emise de pârâtă.

Reclamantul a solicitat totodată suspendarea executării actelor atacate, cerere asupra căruia nu a mai stăruit în timpul judecății.

În motivarea acțiunii reclamantul arată că, la data de 05.2008, data controlului fiscal, nu exista nici o obligație fiscală prevăzută în

conținutul art.77 din Legea nr.448/2006 în sarcina autorităților administrației publice locale, astfel art.77 alin.2 și 3 din Legea nr.448/2006, nu putea fi folosit ca și temei legal la baza emiterii Deciziei de Impunere.

Legea nr.210/2005 este o lege de aprobare a OG nr.20/2005, pentru modificarea și completarea OG nr.92/2003, privind Codul fiscal, iar după studierea atentă a acestei legi, se poate observa că în conținutul său nu există nici un fel de articol 115 alin.1 (1), astfel și acest act normativ este folosit în mod eronat ca și bază legală a deciziei de impunere.

Mai departe, în conținutul raportului de inspecție fiscală întocmit, este prevăzut la Cap.III – Constatări fiscale, partea Dispoziții legale încălcate, art.42 și art.43 din OUG nr.102/1999, deși această ordonanță a fost abrogată expres încă de la data de 01 ianuarie 2007, prin intrarea în vigoare a Legii nr.448/2006.

Astfel, la data efectuării inspecției fiscale (05.2008), s-a folosit un act normativ, ba mai mult, a și fost prevăzut în raportul fiscal ca dispoziție legală încălcată, neobservându-se abrogarea lui expresă.

Această împrejurare este în contradicție cu toate principiile de aplicare în timp la legii civile, fiindcă, în conformitate cu prevederile art.1 din Codul civil: *legea dispune numai pentru viitor; ea n-are putere retroactivă.*

Prevederile OUG nr.102/1999 (abrogată), puteau fi aplicate cu ocazia inspecției fiscale doar în cazul unei situații de ultractivitate a legii, principiul de drept pe care legiuitorul nu a înțeles să prevadă în conținutul Legii nr.448/2006, de abrogare a OUG nr.102/1999.

Totodată, potrivit dispozițiilor alin.5 al art.78, privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap din Legea nr.448/2006 *„Monitorizarea și controlul respectării prevederilor alin.2 și 3, se face de către Inspecția Muncii”.*

Astfel, singurul organ competent din punct de vedere al competenței materiale să exercite controlul respectării obligațiilor stabilite în conținutul alin.2 și 3 din Legea nr.448/2006, este Inspecția Muncii.

Această dispoziție legală este o normă specială, cu caracter derogator de la prevederile OG nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, și prin urmare are o aplicație specială.

Totodată, se mai arată că, potrivit art.13 din OG nr.2/2001 *„Aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale se prescrie în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei”*

Pentru perioada 01.05.2003 – 31.12.2006, nu se putea stabili obligații fiscale pe baza prevederilor OUG nr.102/1999, având în vedere faptul că acest act normativ a fost abrogat de prevederile Legii nr.448/2006.

Sumele la care se referă Decizia de Impunere emisă, sunt prevăzute de către o lege specială, în speță Legea nr.448/2006, care excede sfera de reglementare a Legii nr.571/2003, privind Codul fiscal, și a OG nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală. Astfel, aceste sume nu cad sub incidența termenului de prescripție, prevăzut în conținutul art.91, alin.1 din OG nr.92/2003, fiindu-i aplicabil termenul general de prescripție de 3 ani.

În dovedirea cererii reclamanta a depus la dosar actele atacate, în copie (filele 5-21).

Situându-se pe o poziție procesuală contradictorie, la data de 11.2008 pârâta a înaintat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată (filele 26-32)

În motivarea întâmpinării se arată că prin Raportul de inspecție fiscală care stă la baza deciziei de impunere contestate, organele de inspecție fiscală au constatat că Primăria Municipiului , în perioada verificată, nu a avut nici un angajat persoană cu handicap și nici nu poate dovedi că ar fi solicitat trimestrial de la AJOFM repartizarea de persoane cu handicap. În această perioadă, nu a constituit și nu a virat nici o sumă în contul vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate.

Organul de inspecție fiscală, pe perioada 01.05.2003 – 30.04.2008, a calculat obligația de plată a contribuției vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, în suma totală de lei, făcând referire la dispozițiile legale, astfel: art.42 și 43 din OUG nr.102/1999 cu modificările și completările ulterioare, pentru perioada de până la 31.12.2006, și art.77 alin.3 din Legea nr.448/2006, începând cu 01.01.2007.

Prin raportul de inspecție fiscală s-a stabilit ca pentru neachitarea la termen a obligației de vărsăminte de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, s-au calculat dobânzi în sumă de lei și majorări de întârziere în sumă de lei, în baza art.115 alin. 1 din OG nr.92/2003.

Pentru obligațiile suplimentare de plată constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. din .2008, s-a emis Decizia de impunere nr. din .2008, pentru suma de lei, vărsăminte de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate, și lei majorări de întârziere.

Pârâta arată că nu a putut fi reținut în soluționarea favorabilă a contestației motivul invocat de contestator, că la data inspecției, 05.2008, organul de control a folosit un act normativ abrogat, respectiv OUG nr.102/1999 care, prin intrarea în vigoare a Legii nr.448/2006 de la data de 01.01.2007, este abrogată expres, având în vedere că organul de inspecție fiscală a stabilit obligația de plată a

contribuției vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, pe perioada 01.05.2003 – 30.04.2008, perioadă în care erau aplicabile prevederile ordonanței.

Ca urmare, organele fiscale în mod legal au stabilit obligația de plată a vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, pe perioada 01.05.2003 – 30.04.2008, aplicând prevederile legale în vigoare pentru fiecare perioadă, respectiv pentru perioada 01.05.2003 – 30.04.2008, prevederile OUG nr.102/1999, iar pentru perioada 01.01.2007 – 30.04.2008, prevederile Legii nr.448 din 06.12.2006.

Se mai arată că prin republicarea Legii nr.448/2006 în MO nr.1 din 03.01.2008, art.77 a devenit art.78, cu același conținut, nespecificat de organul de inspecție fiscală, fapt care nu poate să influențeze existența sau inexistența obligațiilor de plată stabilite prin decizia de impunere.

În ce privește prescripția dreptului organului fiscal de a stabili obligații de plată, aceasta se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel [...]", având în vedere că Legea nr.448/2006 nu dispune astfel, precum și prevederile art.1 din OG nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, potrivit căroră „[...] (2) acest cod se aplică și pentru administrarea creanțelor provenind din contribuții, amenzi și alte sume ce constituie venituri ale bugetului general consolidat.

În ce privește greșelile sesizate de contestator (nespecificarea republicării legii, invocarea ca temei legal al legii de modificare și nu a legii de bază, cum ar fi Legea nr.210/2005 în loc de OG nr.92/2003), organul de soluționarea contestației a considerat că acestea nu pot să influențeze existența sau inexistența obligațiilor de plată stabilite prin decizia de impunere.

La solicitarea instanței pârâta a înaintat documentele care au stat la baza emiterii actelor atacate (filele 40-72).

Tribunalul constată că acțiunea este legal timbrată și a fost intentată în termenul reglementat de art.11 alin.1 lit.a din Legea nr.554/2004, modificată.

În cauză a fost administrată proba cu acte.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin Decizia de impunere nr.2008 emisă de pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE HARGHITA în baza Raportului de Inspecție Fiscală nr.2008, ce a fost întocmit de DGFP-Activitatea de Inspecție Fiscală-Serviciul de Inspecție Fiscală 2, s-a stabilit în sarcina reclamantului obligația de plată a contribuției vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, în sumă de lei și majorări de întârziere aferente în sumă de lei (filele 5-11).

Contestația formulată de reclamant împotriva acestor acte a fost respinsă prin Decizia nr.27/ .2008 emisă de pârâtă, astfel fiind îndeplinită procedura prealabilă reglementată de Titlul IX., art.205 și urm. din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală (filele 15-20).

Analizând actele atacate, tribunalul constată că acestea au fost întocmite de către organele subordonate pârâtei DIRECȚIEI GENERALE A FINANTELOR PUBLICE HARGHITA, respectiv Activitatea de Inspecție Fiscală și Serviciul de Inspecție Fiscală 2.

În conformitate cu prevederile art.1 referitoare la sfera de aplicare a OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, prin alin.1 al acestui articol se specifică că *„Prezentul cod reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat și bugetelor locale, prevăzute de Codul fiscal”*.

Tribunalul constată că în art.2 din Codul fiscal sunt înșirate impozitele și taxele reglementate de acest act normativ, respectiv: impozitul pe profit, impozitul pe venit, impozitul pe veniturile microîntreprinderilor, impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți, impozitul pe reprezentanțe, taxa pe valoarea adăugată, accizele, impozitele și taxele locale, impozite printre care **nu figurează vărsămintele pentru persoanele cu handicap neîncadrate**.

Ca urmare, având în vedere că obligațiile fiscale în speță, respectiv vărsămintele pentru persoanele cu handicap neîncadrate, nu sunt cuprinse printre impozitele și taxele reglementate de acest act normativ, sunt incidente dispozițiile art.1 alin.2 din Codul de procedură fiscală, potrivit cărora acest cod *„se aplică și pentru administrarea drepturilor vamale, precum și pentru administrarea creanțelor provenind din contribuții, amenzi și alte sume ce constituie venituri ale bugetului general consolidat, potrivit legii, în măsura în care prin lege nu se prevede altfel.”*

Obligațiile fiscale în speță, respectiv vărsămintele pentru persoanele cu handicap neîncadrate, sunt reglementate de o lege specială, respectiv Legea nr.448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, care prevede în mod expres prin dispozițiile art.78 alin.5 că **monitorizarea și controlul aplicării prevederilor acestei legi se fac de către Inspecția Muncii**.

Or în speță controlul a fost efectuat de organele de Inspecție Fiscală, deși legea specială cuprinde dispoziții derogatorii, în sensul că stabilește în mod expres atribuții de control în sarcina organelor subordonate Inspecției Muncii.

Devreme ce nu este vorba de o obligație fiscală reglementată de dispozițiile art.2 din Codul fiscal, ci de una prevăzută de Legea nr.448/2006, ținând cont de dispozițiile art.1 alin.2 Codul de procedură

fiscală, controlul nu putea fi efectuat de un alt organ, decât cel stabilit prin legea specială, întrucât chiar dacă ambele instituții sunt ale statului, acestea nu se confund, având statut independent una față de cealaltă.

Ca urmare, având în vedere că aceste creanțe au fost constatate de un organ căruia nu i-au fost conferite atribuții de control prin lege, actele întocmite sunt nule absolut, motiv pentru care în conformitate cu prevederile art.18 alin.1 din Legea nr.554/2004, modificată, instanța va admite acțiunea formulată de reclamantă, urmând să anuleze actele atacate.

Fiind considerate nule absolut din considerentele sus arătate, celelalte motive de nelegalitate și netemeinicie invocate de reclamantă nu se mai impun a fi analizate de instanță.

Fără cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite acțiunea formulată de reclamantul **MUNICIPIUL**
, cu sediul în mun.
jud.Harghita, în contradictoriu cu pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A
FINANȚELOR PUBLICE A JUDEȚULUI HARGHITA**, cu sediul în
mun.Miercurea Ciuc, str.Revoluției din Decembrie, nr.20, jud.Harghita, și
în consecință:

Anulează Decizia de impunere nr. 2008, Raportul de
Inspecție Fiscală nr. 2008 și Decizia nr.27/ 2008 emise
de pârâtă.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică din data de 30 ianuarie 2009.

Președinte

ss. indescifrabilă

Grefier

ss. indescifrabilă

Pentru conformitate,